Sygnatura akt I C 2782/14

POSTANOWIENIE

Wałbrzych, dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Anna Tęcza-Paciorek

Protokolant Anna Dymarska

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015 r. w Wałbrzychu na rozprawie sprawy z powództwa Województwa (...) Służby Dróg i Kolei we W. (...)

przeciwko D. D.

- o zapłatę

POSTANAWIA:

odrzucić pozew.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Województwo (...) Służba Dróg i Kolei we W. w dniu 07 października 2013 r. wniosła do tut. Sądu pozew przeciwko D. D. o zapłatę kwoty 140 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04 lutego 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania wskazała, że pozwany został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 22 września 2011 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), między innymi za zniszczenie znaku drogowego B-36 oraz został zobowiązany solidarnie wraz z M. M. do zapłaty kwoty 240 zł na rzecz strony powodowej, w terminie 1 roku od uprawomocnienia się wyroku, co wiązało się z naprawieniem szkody w postaci zniszczonego znaku. Pozwany jednak dotychczas uiścił kwotę łącznie 100 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2011 r., w sprawie o sygn.. akt II K (...), Sąd Rejonowy wW. (...), II Wydział Karny wydał wyrok, w którym skazał M. M. i D. D. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat próby, za popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Z opisu czynu wynika, że skazani dopuścili się między innymi zniszczenia znaku drogowego B-36, którego wartość wynosiła 240 zł, na szkodę (...) Służby Dróg i Kolei we W.. Ponadto Sąd zobowiązał skazanych do naprawienia, solidarnie, szkody wyrządzonej przestępstwem, na podstawie art. 72 § 2 k.k., poprzez zapłatę w terminie 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia, na rzecz między innymi (...) Służby Dróg i Kolei we W. kwoty 240 zł.

Wyrok uprawomocnił się dnia 30 września 2011 r.

Do chwili wniesienia pozwu pozwany uiścił na rzecz (...) Służby Dróg i Kolei we W. kwotę łącznie 100 zł z powyższego zobowiązania.

niesporne

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Sąd odrzuci pozew tylko wtedy, gdy brak przesłanki procesowej jest pierwotny, tj. istniał już w chwili wytoczenia powództwa, przy czym art. 199 § 2 uzależnia odrzucenie pozwu od bezskuteczności próby sanacji braku przesłanki w toku procesu. Jeżeli natomiast brak zaistniał dopiero po dacie wytoczenia powództwa, a więc brak jest następczy, sąd zobligowany jest do zawieszenia postępowania albo jego umorzenia. W każdym z tych wypadków decyzja sądu kończy postępowanie cywilne bez merytorycznego rozpoznania powództwa.

Moc wiążąca wyroków karnych została wprowadzona dla uniknięcia możliwości wydawania na podstawie tych samych stanów faktycznych różnych orzeczeń w sprawach cywilnych i karnych (wyrok SN z 8 stycznia 2004 r., sygn. akt I CK 137/03). W orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się konieczność traktowania art. 11 k.p.c., ustanawiającego związanie sądu cywilnego ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa, jako normy szczególnej, będącej wyjątkiem od zasady swobodnej oceny dowodów i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń sądu cywilnego (wyrok SN z 20 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 105/07).

Zawarte w wyroku karnym ustalenie wysokości szkody osoby pokrzywdzonej nie wiąże sądu cywilnego, gdy określenie wysokości szkody zawarte w wyroku sądu karnego ma charakter ocenny i stanowi ustalenie posiłkowe. Wyjątek od tej zasady stanowią wypadki dotyczące prawomocnego skazania w postępowaniu karnym za zabór w celu przywłaszczenia lub za przywłaszczenie konkretnej rzeczy. Wówczas bowiem określona w wyroku karnym wartość rzeczy będącej przedmiotem zagarnięcia lub przywłaszczenia staje się elementem istoty przypisanego sprawcy przestępstwa i jako taka wiąże sąd cywilny (orzeczenie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1961 r. OSNCP 1963, nr 1, poz. 13; wyrok SN z 17 czerwca 2005 r., III CK 642/04). Dopuszczalne jest zatem dochodzenie świadczeń ponad orzeczony w wyroku wymiar obowiązku naprawienia szkody powodowi przez pozwanego (wyrok SN z 20 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 105/07). Jednak wskazać należy, że w ocenie Sądu, nałożony wyrokiem sądu karnego obowiązek naprawienia szkody przez wpłatę określonej kwoty wiąże sąd cywilny jedynie w ten sposób, że pokrzywdzony nie może jeszcze raz dochodzić w postępowaniu cywilnym pełnej kwoty stanowiącej równowartość wyrządzonej mu szkody, lecz jedynie różnicy między kwotą zasądzoną wyrokiem sądu karnego a kwotą rzeczywiście poniesionego uszczerbku.

W niniejszej sprawie strona powodowa wskazała, że dochodzi od pozwanego zapłaty kwoty 140 zł, która jest wynikiem różnicy pomiędzy zasądzoną w wyroku karnym z dnia 22 września 2011 r., kwotą 240 zł, a zapłaconą dotychczas przez pozwanego kwotą 100 zł. Jednak wskazać należy, że powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 30 września 2011 r., a więc w dniu 30 września 2012 r. upłynął pozwanemu termin na zapłatę kwoty 240 zł, ponieważ sąd karny zakreślił mu jako skazanemu termin 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia na naprawienie szkody. Po tej dacie strona powodowa zatem winna była wystąpić do sądu karnego z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, czego jednak nie uczyniła. Natomiast nie można pominąć faktu, że wykonalność zobowiązania do naprawienia szkody orzeczonego na podstawie art. 72 § 2 k.k. następuje z zaistnieniem terminu wskazanego przez sąd orzekający w trybie art. 74 § 1 k.k. (wyjątkowo też w związku z art. 178 § 1 k.k.w.) jako czas jego wykonania, a zatem dopiero wówczas orzeczeniu zawierającemu takie rozstrzygnięcie - w tym zakresie - można nadać klauzulę wykonalności (vide postanowienie SN z dnia 24 lutego 2010 r., I KZP 31/09, OSNKW 2010, nr 4, poz. 32). Przy tym wskazać należy, że zgodnie z art. 26 k.k.w. do tytułów egzekucyjnych zastosowanie mają przepisy art. 776 – 795 k.p.c., w tym art. 782 § 1 k.p.c., zgodnie z którym klauzulę wykonalności nadaje sąd jednoosobowo na wniosek wierzyciela. Wskazane w tym przepisie przypadki nadania klauzuli wykonalności z urzędu nie dotyczą orzekania o obowiązku naprawienia szkody ustalonym w skazującym wyroku karnym, albowiem postępowanie karne wszczynane zawsze jest na wniosek uprawnionego oskarżyciela.

Strona powodowa zatem ma możliwość uzyskania tytułu wykonawczego na żądanie zawarte w pozwie, czego do tej pory nie uczyniła, nie składając stosownego wniosku. Natomiast nakierowanie działań w chwili obecnej na uzyskanie drugiego tytułu wykonawczego jest nie tylko nie uzasadnione, ale również w ocenie Sądu niedopuszczalne.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji postanowienia.